

ger, en Erklæring i Madene fra Kandidat Müllen, som, hvis den er sand, gjør Ministerens Erklæring usand, og en Erklæring fra Ministeren, som, hvis den er sand, gjør Kandidat Müllens Erklæring usand. Nu siger det ærede Medlem, dette har ikke saa meget at betynde, Assistent Müllens Erklæring er ikke det Afgjørende, thi han er Part i Sagen, og der er ikke Tale om, at vedkommende Departementsdirektor skulde kunne træde op og selv erklære Noget i Sagen. Det ærede Medlem kan maasse have Ret, dersom det her dreiede sig om en Uenighed mellem Departementsdirektøren og Kandidat Müllen, men det er det jo ikke mere. Det, det her dreier sig om, er, hvem der har Sandheden paa sin Side — ikke Departementsdirektor Rache eller Kandidat Müllen; men Indenrigsministeren som ansvarlig Minister og Taler her i Salen, meddelende dette Thing Oplysninger, paa den ene Side og Kandidat Müllen paa den anden. Den høitærede Minister fortæller nemlig saaledes: „Denne Frettesættelse blev ganske vist tildeelt ham af Departementsdirektøren, fordi jeg selv var upasselig og derfor ikke selv kunde gjøre det; men den blev tildeelt ham efter min Foranledning og paa mit Ansvar, saa det egentlig ikke er Departementsdirektøren, som har tildeelt ham den; det er mig, som har gjort det og staar til Ansvar derfor.“ Det er saaledes Ministerens Frettesættelse, som her i et Mad er bleven karakteriseret paa en saadan Maade, at det staar i Strid med Ministerens Ord. Det er Ministerens Ord, som i et offentlig Blad af en yndre forhenværende Embedsmand ere stemplede som upaalidelige og urigtige; det er dette, som giver Sagen sin Betydning, og derfor maa der gjøres Noget ud af denne Sag. Det kan ikke gaa an, at en Ministers udtrykkelige og høitidelige Erklæring her i Salen bliver kastet overende Dagen efter i et af Hovedstadsens Blade ved en Erklæring af en navngiven Mand og stemplet som usand. Det er umuligt, det bør ikke ske; det er aldeles utænkeligt, dersom nogen Forhandling her skal kunne føres indenfor de sædvanlige Former og Grændser. Jeg tror derfor, at det ikke blot er i den høitærede Ministers Interesse, men ligefrem er en Nødvendighed, at der bliver bragt fuldt Lys i denne Sag, og det er saa Ministeren, som har vaantaget sig Ansvaret derfor, som er pligtig at gjøre det. Jeg siger med det Samme, at jeg herigenem paa ingen Maade agter at sige den høitærede Minister for at have sagt Noget, som ikke er sandt. Paa ingen Maade! Jeg er overbevist om, at den høitærede Minister

paa ingen Maade har villet sige Noget, som ikke er sandt, og jeg haaber, at han for sin egen Skyld kan give nødvendig Oplysning, men det, jeg tror, er, at der er Mulighed for, at Administrationen i Virkeligheden bestaaende er saa slap og uordentlig, at Departementsdirektører ikke blot handle fuldstændig anderledes, end det er blevet paalaagt dem af vedkommende Minister, men tillige derefter ikke engang gjøre sig den Uleilighed at underrette vedkommende Minister om, hvorledes de have handlet, og derved foranledige, at Ministeren giver upaalidelige Oplysninger her. Denne Mulighed maa fjernes. En Erklæring her fra en Minister maa være saa uangribelig sikker, at den ikke kan røkke, og det ere Regjeringens Erklæringer ikke mere efter de to bestemte Benaetelser, som ere fremkomne i disse Dage i to forskellige Blade, uden at Regjeringen har fundet sig foranlediget til at give klar Oplysning. Regjeringen skylder Thinget og sig selv at give fuld Klarhed.

Endelig er der endnu en tredie Sag, som jeg anser det for nødvendigt at fremdrage med det Samme, for at Regjeringen kan benytte denne Leilighed til at skaffe de fornødne Oplysninger tilveie. Jeg ser ganske vist, at der kun er eet Medlem af Regjeringen tilstede, men jeg antager, at dette Medlem er saaledes instrueret, at han er i Stand til at svare. Hvis det ikke er Tilfældet, saa siger jeg kun: Desværre! Det er saa et Tegns til paa, hvor lidet denne Regjering bryder sig om en Forhandling med dette Thing, at den trods alle de Anklager, der ere reiste imod den, og med hele den Skygge, som ligger over dens Paalidelighed efter de bestemte Benaetelser i Madene af dens Sanddrubhed, ikke finder det Uraaen værd at rense sit Rygte; men saa maa den tage Skade for Hjemgjæld, og der vil saa vedblive indtil videre at hvile en Skygge over den og Tvivl om vor Regjeringens Erklæringers Paalidelighed. Denne Sag, som jeg nu agter at fremdrage, vedrører en af de mindst behagelige og tiltalende en af de ubhageligste Fruater af vor Regjeringens Rærd i den senere Tid, nemlig Afstedgælsessystemet med Hensyn til Embedsmænd. Den høitærede Kultusminister, som er her tilstede, sagde, at han troede, at man burde indskrænke sig til saa Afstedgælfelser, og han havde for sit Vedkommende det Naab, at det kunde være nok med de to, som havde fundet Sted, og det ærede Medlem, som talte for, sagde ogsaa, at det dog i Grunden kun var een Afstedgælfelse, der forelaa, thi det ene Tilfælde gjaldt egentlig kun en Frettesættelse, men som ganske vist havde ført til, at vedkommende Embedsmand maatte